

DUISTER OORD

IEDEREEN HEEFT EEN DUISTER OORD WAAR NACHTMERRIES
VANDAAN KOMEN. SOMS BESTAAT ZO'N PLEK ECHT...

THRILLER

STEVE MOSBY

Over het boek

Soms is er een dunne lijn tussen liefde en haat. Althans, dat is de theorie van detective Zoe Dolan, die achter de *Creeper* aanzit – een stalker die in de huizen van jonge vrouwen inbreekt en ze mishandelt. Het geweld van zijn daden neemt steeds meer toe, maar er is geen enkele aanwijzing hoe hij binnenkomt en wie zijn volgende slachtoffer zal worden.

Totdat Jane Webster een telefoontje binnen krijgt bij de telefonische hulpdienst waar ze vrijwilligerswerk doet. Wanneer Jane het ondanks het vertrouwelijke beleid van de organisatie aan de politie vertelt, heeft Zoe eindelijk een aanknopingspunt voor haar onderzoek. Maar het brengt haar ook dichterbij haar eigen verleden waaraan ze zo graag wilde ontsnappen.

Geen enkele jonge vrouw in de stad lijkt nu meer haar leven zeker, zelfs niet in hun eigen slaapkamers in hun goed afgesloten huizen.

Over de auteur

Steve Mosby woont en werkt in Leeds. Hij studeerde psychologie en heeft aan de universiteit van Leeds meegewerkt aan een onderzoek naar sociale veranderingen in zorg, relaties en het familieleven. Hij brak internationaal door met *De 50/50-moorden* en schreef daarna *Niemand die je hoort*, *Wat je niet wilt zien*, *Zwarte bloem* en *Donkere kamer*.

Van dezelfde auteur

De 50/50-moorden
Niemand die je hoort
Wat je niet wilt zien
Zwarte bloem
Donkere kamer

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Steve Mosby

Duister oord

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel
The Nightmare Place
© 2013 Steve Mosby
First published by Orion Books Ltd, London
Vertaling
Erik de Vries
Omslagbeeld
Thinkstock
Omslagontwerp
Wil Immink Design
© 2014 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0208 6
NUR 332

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Proloog

Voor mij is het een niemandsland.

Het is een werkelijk bestaande plek, en hoewel ik er al jaren niet geweest ben, droom ik er nog vaak over. De nachtmerries die halverwege mijn twintigste begonnen, houden tot op de dag van vandaag aan en komen tijdens drukke perioden stevast opzetten. Als ik na zo'n droom wakker word, onder mijn van het zweet doorweekte dekbed, voel ik me beroerd, leeg en slecht. Het zweet kan ik er natuurlijk af douchen, maar het gevoel kleeft nog urenlang aan mijn huid, als een vlek.

Net als in het echt, is het een geasfalteerde open plek van misschien honderd vierkante meter, waar veel troep ligt: spijkers, bouten, glasscherven. Op het terrein stond lang geleden een fabriek, waarvan alleen deze restanten nog overeind staan. Er bevinden zich her en der gemetselde trappen, op andere plaatsen zitten gaten in de grond. Het lijkt alsof de fabriek niet zozeer gesloopt als wel weggeblazen is door een enorme zijwaartse druk, waarbij sommige delen van het fundament het gehouden hebben en andere er zijn uitgedrukt, samen met grote kluiten aarde.

Het terrein is omringd door een oude omheining van dun, verroest gaas. Aan de overkant, waar ik met mijn gezicht naartoe sta, ligt een lage dijk. Er loopt een pad overheen, uitgesleten door duizenden voetstappen in het gras. Ik hoef er niet heen te lopen om te weten wat er achter de bomen aan het einde van dat pad ligt: mijn voormalige school. En zonder te hoeven omkijken weet ik dat achter me de wijk Thornton ligt, die onheilspellend in mijn nek hijgt.

Het is een werkelijk bestaande plek, en hoewel ik er al jaren niet geweest ben, ken ik hem goed. Ik heb er in mijn jeugd zo vaak rondgezworven dat het spoor even diep in mijn geheugen is ingesleten als het pad op de dijk.

Maar zoals het er nu bij ligt, heb ik het nog nooit gezien. In mijn steeds terugkerende nachtmerrie heeft de lucht een onwerkelijke aquamarijne kleur, een vreemde mengeling van blauw en groen, een kleur die me het gevoel geeft onder water te zijn. De lucht is tot aan de grond toe van die kleur verzadigd, waardoor het lijkt alsof het hele tafereel zich afspeelt op de bodem van een verlicht aquarium. De wolken boven mijn hoofd zijn beweeglijk en helder, en razen met veel te hoge snelheid door de lucht, die kolkte alsof er een sterke wind staat. Maar ik voel hem niet. Behalve de wolken beweegt er niets.

Ook de gestalte niet.

Die staat in het midden van het niemandsland en ziet er altijd hetzelfde uit: grijs, kleurloos, als een geestverschijning. Ik kan niet zien of het een man of een vrouw is, omdat het beeld aan de randen onscherp is, alsof er een foto is gemaakt terwijl de figuur heel snel op me afkwam. Vooralsnog lijkt hij in de lucht te zweven.

Ik krijg het gevoel dat ik buiten de tijd sta. Zo voelt het, zo ziet de wereld eruit als hij tot stilstand is gekomen.

Ik heb geen idee wat de droom betekent, ik weet alleen dat hij iets betekent. Mijn onderbewuste toont me een foto: hij houdt hem voor mijn gezicht, eist dat ik het tafereel herken, als een agent uit een tv-serie die plots een foto van het slachtoffer tevoorschijn haalt om een verdachte van zijn stuk te brengen.

Zie dit.

Kijk hiernaar.

Er is me op dat niemandsland iets verschrikkelijks overkomen, maar ik heb geen idee wat.

Het geheugen gedraagt zich soms ondoorgrondelijk. Als onze herenen huizen zouden zijn, zou het merendeel van wat we meemaken in de bijbehorende kamers gelegd worden; hoewel we ons niet altijd direct iets kunnen herinneren, blijft er altijd dat gevoel dat je maar even een deur hoeft open te doen om het te kunnen zien liggen. Zelfs als we daarvoor het meubilair een stukje moeten verschuiven – op zoek naar datgene wat we willen – weten we dat het er is.

En toch gaat het niet altijd zo. Soms zijn de dingen die ons overkomen zo erg dat we ze in stukjes opdelen en her en der verspreid opslaan, of op een andere manier zorgvuldig wegstoppen. Soms klappt er in ons brein een luik open en valt er een ervaring van de duistere

trappen af, waarna het luik weer stevig op slot gaat. Het enige wat rest is het spoor in de lucht. Misschien slagen we er zo nu en dan in om de geur ervan op te vangen, waarna we tot de angstaanjagende conclusie moeten komen dat er iets niet in de haak is, al blijft het onmogelijk te achterhalen wat.

Die ervaringen dienen zich natuurlijk onherroepelijk aan, zonder dat we er controle over hebben. Ze komen op de meest ongelegen momenten bovendrijven. Ze duiken op in onze slaap. Voor mij betekent dat dromen over het niemandsland. Dat is mijn duister oord.

Ik heb geen idee hoe lang de droom aanhoudt. De wolken drijven voorbij en de wind trekt aan, maar de gestalte verroert zich niet, en ik voel vanbinnen de zenuwen opkomen, omdat ik besef dat er iets te gebeuren staat. Het wordt aangekondigd door het ruisende geluid. Wat ik ervaar is het gevoel van snelheid – van niet alleen snel voortbewegen, maar ook in de richting van een doel, een moment waarop er iets vreselijks zal gebeuren. Waarop alles weer tot leven komt, en de gestalte naar me toe zal komen en ik eindelijk diens gezicht zal kunnen zien.

En vlak voor dat moment komt, word ik wakker.

Ik blijf dan met een bonkend hart even liggen, of ik ga op de rand van het bed zitten. Hoe dan ook spoken naderhand altijd dezelfde woorden door mijn hoofd, dezelfde zin die steeds herhaald wordt.

Er komt iets aan.

Er staat iets verschrikkelijks te gebeuren.

Deel 1

1

Hij heeft het maar goed getroffen.

Het is een aangename gedachte. Zodra hij zichzelf toestaat het te geloven, lijkt het alsof de greep van de vuist die zijn hart omklemt, lossen wordt en de warme, kriebelende vingers zich langzaam door zijn borst verspreiden. En het is natuurlijk ook waar: hij heeft vele redenen om zich een bevoorrecht mens te mogen noemen. Hij is ten eerste jong en in goede gezondheid, zeker gezien zijn omvang. Hij heeft een goede baan. Hij heeft niet alleen een dak boven zijn hoofd, maar hij kan in deze moeilijke tijden zelfs zeggen dat hij volledig eigenaar is van zijn huis. Geen hypotheek. Geen zorgen en gedoe.

En, het belangrijkste van alles, hij heeft Julie natuurlijk.

Hij luistert op dit moment naar haar zachte gesnurk en voelt hoe de warmte die binnen in hem gloeit zich verder door zijn lichaam verspreidt, alleen al door haar aanwezigheid, zo dicht naast hem. Julie Kennedy is een wonder, en elke keer als de gedachten aan zelfmoord de kop opsteken, herinnert hij zich hoe innig verliefd ze zijn. Het is ondenkbaar dat welke man dan ook niet verliefd op haar zou worden. Ze is drieëntwintig – aanzienlijk jonger dan hijzelf – en bijzonder aantrekkelijk, wat zelfs de mensen die conventionele schoonheid verachten of verwerpen knarsetandend zouden moeten toegeven. Haar haar is lang en vol, heeft de kleur van boter, of de zon, en haar huid is glad en heel licht gebruid. Dankzij haar slanke figuur staat alles haar goed, al is haar eigen blinde vlek hiervoor haast vertederend. Ze had in een ander leven evengoed model of filmster kunnen zijn, maar in dit leven doet ze saaie administratieve klusjes op een kantoor. Ze verdient iets beters, natuurlijk, en het is in elk geval niet de baan waar ze in haar jeugd van droomde. Maar ze klaagt nooit. Daarbij is ze nog zo jong: ze heeft nog meer dan voldoende tijd om te ontdekken wat ze met haar leven wil doen.

Hij heeft haar via het werk ontmoet. Wat hem als eerste aan haar opviel was niet zozeer haar fysieke schoonheid, die haast te overweldigend, te duidelijk is om op te vallen, maar de zachtaardigheid die ermee gepaard ging. Hij werd getroffen door haar houding; ze was aardig en verlegen, en totaal niet arrogant of neerbuigend, zoals andere mooie vrouwen weleens uit de hoek kunnen komen, zoals hij had ervaren. Uit de manier waarop ze zich gedroeg en tegen hem sprak, kon hij afleiden dat ze zichzelf absoluut niet zag als een verovering, hoewel ze er wat hem betreft overduidelijk wel een was. En hier, zoveel maanden later, liggen ze dan.

Zoveel geluk is moeilijk te bevatten.

Maar men zegt niet voor niets dat het geluk met de dapperen is. Hij weet nog wat zijn moeder altijd zei, terwijl haar breinaalden driftig tegen elkaar aan tikten: ‘Voor verlegen knapen blijft er weinig te rapen.’ Zijn vader dacht er hetzelfde over. Ondanks zijn postuur stond hij op school verlamd van angst op het zompige rugbyveld, gruwelend bij de gedachte aan het ruwe lichaamscontact en de botsingen. Hij veracht geweld, en is een beetje bang voor andere mannen; dat is altijd zo geweest. ‘Je moet er vol ingaan,’ had zijn vader, die weinig geduld had met zijn snotterende zoon, hem plompverloren meegegeeld. ‘Dan doet het minder pijn.’ Een stomp lijkt altijd harder aan te komen als je hem probeert te ontwijken, maar als je in razernij een klap teruggeeft, voel je hem amper. Het is gemakkelijker gezegd dan gedaan, maar hij is erachter gekomen dat er wel degelijk enige waarheid in schuilt. Wie twijfelt, verliest. Wie in de aanval gaat, brengt anderen aan het twijfelen, alsof die plots niet weten wat ze met je aan moeten.

Hoewel je het natuurlijk niet helemaal zelf in de hand hebt, schuilt hier een grote kern van waarheid in. Hij is een geluksvogel – maar hij heeft zijn geluk dan ook zelf afgedwongen.

Zo is het niet altijd geweest, uiteraard. Het contrast tussen zijn huidige relatie met Julie en de relatie die hij vorig jaar nog had, is zelfs opmerkelijk te noemen. Hij was in die tijd nog niet half zo moedig. Hij vindt het zelfs een beetje pijnlijk om terug te denken aan hoe timide hij in het verleden was, en hoe die vreselijke periode is geëindigd.

Ze heette Sharon. Ze had dezelfde leeftijd als Julie nu, en was ook

heel mooi. Het gebeurt weleens dat hij zich aangetrokken voelt tot onconventionele types, maar hij is zich er altijd van bewust dat dat een verdedigingsmechanisme is; een overblijfsel van zijn middelbare schooltijd, toen de mooie meisjes hem niet zagen staan en hij wist dat hij zijn energie maar beter kon bewaren voor meisjes bij wie hij überhaupt een kans maakte. Toen hij Sharon voor het eerst zag, leek het wel alsof hij naar een volwassen versie van een van die schoolmeisjes keek.

Ze werkte in een schoonheidssalon, te midden van bepoederde vingerafdrukken en het weelderige aroma van parfum. Ze droeg nauwsluitende jurken die haar figuur accentueerden, en had haar lange donkere haar samengebonden in een paar dikke, glanzende strengen. Hij hield zichzelf voor dat ze buiten zijn bereik lag, en iets in hem wilde haar om die reden haten. Misschien haatte een deel van hem haar ook echt. En toch, hoewel hij zich probeerde te verzetten en bovendien wist dat ze onbereikbaar voor hem was, liet hij zich verleiden tot een behoedzame jacht. In een maand tijd had hij haar langzaam het hof gemaakt. Het gebeurde zowat terloops. Dan was hij om een of andere reden in de stad, en zag haar vanaf de overkant van de straat de salon uit komen waar ze werkte. Hij verzon smoesjes om langs haar huis te kunnen rijden. Nadat Sharon in zijn leven was gekomen, werden zijn dagelijkse handelingen als treinen die volgens een dienstregeling reden die hem helemaal beheerste.

Hij wist diep vanbinnen natuurlijk heel goed dat hij gevaarlijk bezig was, en dat hij ermee zou moeten ophouden. Als hij 's avonds beschaamd in zijn kleine slaapkamer lag, voelde hij zich waardeloos. Maar hij kon er niet mee ophouden, het leek zelfs wel alsof iets op deze wereld wilde voorkomen dat hij ermee zou ophouden. Hij ontdekte dat ze vrijgezel was. Hoewel hij zeer ingenomen was met dat nieuws, had hij zijn hoofd in zijn handen laten zakken en als een verslaafde gejammerd: 'Waarom gaat ze niet weg, zodat ik niet langer in de verleiding word gebracht?' Zelfs in die beginperiode had het er al alle schijn van dat ze eens samen zouden eindigen.

En dus bleef hij om haar heen cirkelen en deed steeds een stapje dichterbij. Hij wist dat hij geen relatie met Sharon had in de klassieke betekenis van het woord, maar ze hadden wel degelijk iets. Ze waren met elkaar verbonden, en het feit dat ze zich daar niet van bewust

was, maakte het niet minder reëel. Hij zou uit zijn nachtmerrie ontwaken en glimlachen als hij aan haar dacht. *Je bent een bofkont*. Hij begon zich een voorstelling te maken van hun vluchtige contact. In zijn fantasie, en zonder dat ze ergens van wist, bedreef ze de liefde met hem.

Hij kende niet alleen haar leven maar ook de buitenkant van haar huis tot in detail. Ze woonde in een keurige twee-onder-een-kapwoning in een wijk vol bochtige, lommerrijke straten. Aan de voorzijde lag een grasveld, waarop tegenover elkaar twee oude, scheefgezakte doelen stonden en waarachter een dichtbegroeid bos begon. Achter het huis lag een tuin die werd omzoomd door een laag hek en een weg. Aan drie stangen hing een driehoek van waslijnen. Maar het grasveld was de beste plek om haar te observeren.

Als de realiteit zich aan hem opdrong, lag hij 's nachts in bed te woelen, walgend van zichzelf. Op dat soort momenten gaf hij haar de schuld, haatte haar, en zwoer ermee op te houden en zijn leven te beteren, dit alles achter hem te laten en een beter, normaler mens te worden. Maar wat hij zichzelf ook voorhield, hij bleef behept met de vloek van de verslaafde, en het was dan ook een kwestie van tijd voordat hij weer in de buurt van haar werk rondhing, of haar huis, of het fitnesscentrum waar ze drie avonden in de week ging zwemmen. Alleen omdat hij haar wilde zien. Daar schulde toch zeker niets kwaads in? Toch wel, want hoe langer hij ermee doorging, hoe onbevredigender het werd. En een verslaving loopt nu eenmaal altijd uit de hand.

Op een dag kreeg hij een ingeving om het eens over een andere boeg te gooien.

Het was een gevaarlijk maar spannend idee, en haast per ongeluk bleef hij die nacht lang wakker. Gedurende de avond was de spanning in zijn borst almaar heviger opgeweld, al wilde hij er niet aan toegeven. Door niet te voorkomen wat er op het punt stond te gebeuren, liet hij het toe. En om twee uur 's ochtends stapte hij met bonzend hart de frisse nacht in en reed naar haar huis, zichzelf nog steeds wijsmakend dat hij niets ging doen.

Hij parkeerde zijn auto in de straat achter haar huis, op een slecht verlichte plek tussen twee lantaarnpalen in. Sharons tuin glinsterde van de nachtvorst, maar haar huis was net als alle andere donker en

stil. Toen hij de motor had afgezet, was de wereld plots gehuld in een drukkende stilte, elke zenuw in zijn lijf zinderde van de spanning.

Aan de waslijn in de tuin hing wasgoed: een driehoek van gevlekte grauwe vlaggen in het duister. En weer was daar dat gevoel van onvermijdelijkheid. Als hij niet geacht werd dit te doen, waarom bleef deze wereld het dan mogelijk maken? Het was tenslotte maar fantasie geweest. Een hersenspinsel, tot nu toe. Maar als het universum de deur op een kier liet staan, wie kon het hem dan kwalijk nemen dat hij hem verder openduwde en doorliep?

Toen hij was uitgestapt, voelde de nacht dankzij zijn zenuwen extra koud aan. Hij liet het portier op een kier staan. Haar hek aan de achterkant was slechts een meter hoog – als erfafscheiding een lachertje – en hij stapte er eenvoudig overheen.

Doe het snel.

En dat deed hij, inmiddels op scherp gezet door het gevaar waaraan hij zichzelf blootstelde. Hij kon al zijn daden tot nu toe nog verantwoorden, maar met het betreden van haar tuin ging hij duidelijk een grens over. Het was in zekere zin gekkenwerk. Als hij betrapt zou worden, zou hij als bedreiging gezien worden, terwijl in werkelijkheid zij alle macht in handen had. En dat terwijl hij degene was die zich blootgaf en zich kwetsbaar opstelde, sluispend door haar tuin, bereid om voor hen beiden risico te nemen.

Hij bereikte de waslijn, waar hij even stopte en probeerde te ontwaren wat er aan wasgoed voor hem hing. Jurken. Spijkerbroeken. Blousjes. Theedoeken. Hij had zichzelf voorgehouden dat hij met alles tevreden zou zijn – zolang het maar iets van háár was – maar nu hij hier eenmaal was, wist hij dat hij iets intiems wilde. Met zijn duim en wijsvinger kledingstukken betastend, schuifelde hij langzaam langs de waslijn in de richting van het huis. Op dat moment sprong de veiligheidslamp aan.

De lamp was zo fel dat het wel leek alsof iemand met een zaklamp recht in zijn gezicht scheen. Zijn schaduw achter hem in het gras werd opgerekt tot monsterlijke proporties. De plotse lichtvloed was als een vreemde die vlak voor zijn neus met zijn vingers knipte, en even stond hij letterlijk als aan de grond genageld. Het duurde zelfs een hartslag of twee voordat de paniek toesloeg.

De lamp hing vlak boven de achterdeur. Hoe was het mogelijk dat

hij die ondanks zijn talloze bezoekjes niet eerder had opgemerkt? Het antwoord op die vraag zou hem later te binnen schieten. Het kwam doordat hij zichzelf de gedachte niet had willen toestaan dat ze zichzelf zou willen beschermen tegen hem, of tegen types zoals hij. Maar nu waren zijn gedachten verlamd door de schrik, en terwijl hij een manspersoon in haar keukenraam zag opdoemen, die hem leunend aan weerszijden van de gootsteen recht aankeek, bleef hij stomweg staan.

En keek de man recht in de ogen.

En toen – eindelijk – draaide hij zich om en zette het op een lopen.

Dat is inmiddels allemaal verleden tijd, uiteraard, maar als hij eraan terugdenkt, wordt hij nog altijd overmand door een golf van paniek: koude vingers die de warme bedekken. Zelfs nu hij zo dicht naast Julie ligt, en alles koek en ei is tussen hen, zou hij terug willen in de tijd en zijn vroegere ingetogen zelf willen wakker schudden. Het was niet alleen die veiligheidslamp. Het was ook het gegeven dat hij zijn tijd had verknoeid, en niet had ingezien dat hij wat Sharon betreft zijn kans gemist had. Het was ondenkbaar dat zo'n leuke vrouw als zij voor eeuwig vrijgezel zou blijven.

Het belangrijkste is dat hij inmiddels lang niet meer zo verlegen is, en zo'n kans als toen laat hij niet meer zo eenvoudig door zijn vingers glippen. Op dit moment is hij een bevoorrecht mens. En dus ligt hij daar aan Julie te denken, en luistert naar haar zachte, lieve snurkgeluiden. En na een paar vreedzame seconden tilt hij zijn arm op en betast liefdevol de onderkant van haar bed.